

Књига пророка Данила — сто педесет и осам

Откривање визије: разумевање дана жалости у Данилу

Jeff Pippenger

2024-03-25

Треће године Кира, цара персијског, откри се ствар Данилу, који се звао Валтасар; и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме ствар и имаде разумевање виђења. У то време ја, Данило, туговах три пуне седмице. Не једох угоднога хлеба, ни месо ни вино не уђе у уста моја, нити се помазах нимало, док се не навршише три пуне седмице. А двадесет и четвртога дана првога месеца, кад бејаш крај велике реке, која је Хидекел. Данило 10:1–4.

Током симболична три и по дана из једанаестог поглавља Откривења, када два сведока леже мртва на улици, једна „ствар“ бива откривена Валтасару. Он је раније већ разумео „виђење“ (march), јер је у деветом поглављу Гаврило већ дошао и дао му разумевање виђења.

Да, док још говорех у молитви, онај човек Гаврил, кога видех у виђењу на почетку, долете брзо и дотаче ме око времена вечерњег приноса. И поучи ме, и разговараше са мном, и рече: Даниле, сада изиђох да ти дам мудрост и разумевање. На почетку твојих молитава изађе заповест, и ја дођох да ти јавим; јер си веома мио: зато разуми ствар и пази на виђење. Данило 9:21–23.

„Човек Гаврил, кога“ је Данило „видео у утвари у почетку“, односи се на „хазон“, виђење пророчке историје, што се односило на то да је Гаврил тумачио Данилу виђење о царствима библијског пророчанства у осмом поглављу. Али „виђење“ које је Данило потом требало да разуме у деветом поглављу било је „марех“, виђење појаве. Гаврил затим Данилу даје историјско рашчлањивање пророчанства о две хиљаде и три стотине година.

Девето поглавље испунило се прве године Даријеве. Када Валтазар каже да је „разумео виђење“ „треће године Кира“, он је „марех“, виђење, разумео већ две године. Оно што је Валтазар дошао да разуме „у оне дане“ жалости било је „оно“, то јест хебрејска реч „dabar“, и било је дуго, јер је одређено време износило две хиљаде пет стотина и двадесет година.

Данило је већ разумео нешто од „ствари“, јер је у деветом поглављу извршавао молитву из Левитске двадесет шесте, а то је молитва о „ствари“. Било је умножене светлости о „седам времена“, коју је Валтасар разумео током двадесет и једног дана жалости, и умножавање светлости о „седам времена“ током тих дана жалости представљало је као праслику умножену светлост о „седам времена“ 1856. године. И милерити су такође раније знали за „седам времена“, јер су их били објављивали, али је постојала додатна светлост која је требало да их испита управо у оној тачки њихове историје када су прелазили из филаделфијског у лаодикијски покрет.

Велтасарови дани жалости теку упоредо с пророчком историјом времена када је филаделфијски покрет прешао у лаодикијски покрет 1856. године, а затим у лаодикијску

адвентистичку цркву 1863. године. И историја Велтасара и милеритска историја повећане светлости о „седам времена“ подударају се с прелазом лаодикијског покрета трећег анђела у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде, и с данима жалости, то јест током времена одлагања, када је требало да буде откривена повећана светлост о „седам времена“.

Валтасар представља и весника и покрет. У данима његовог жаловања, весник треба да разуме „ствар“, која је Истина, а затим треба да ту „ствар“ представи покрету, када Михаило васкрсава два сведока 2023. године.

Јеврејска реч „mareh“ (виђење Христовог изгледа), за коју се у првом стиху каже да ју је Данило разумео, јавља се четири пута у Даниловом последњем виђењу. Два пута је преведена као „виђење“, а два пута као „изглед“. Када Данило први пут употребљава ту реч у првом стиху, он указује на то да је разумео „виђење“, али остала три навода указују на то да је Данило доживљавао виђење. У шестом стиху, Христово лице беше „као ‘изглед’ муње“.

И двадесет и четвртога дана првога месеца, кад бејаш крај велике реке, која је Хидекел, подигох очи своје и погледах, и гле, један човек обучен у лан, коме бедра беху опасана чистим златом из Уфаза. И тело му беше као хрисолит, и лице му као муња на изглед, и очи му као огњени жишци, и руке његове и ноге његове као углачана бронза по боји, и глас речи његових као глас мноштва. И ја Данило сам видех утвару; а људи који беху са мношвом не видеше утваре, него их спопаде велик страх, те побегоше да се сакрију. И одах сам, и видех ту велику утвару, и не оста снаге у мени; јер се красота моја у мени избобрати у распаљивост, и не задржах снаге. Данило 10:4–8.

Постоји још једна јеврејска реч која се преводи као „визија“, којом ћемо се позабавити пошто изложимо неке карактеристике јеврејске речи „mareh“. У претходним стиховима реч „изглед“ јесте јеврејска реч „mareh“. Иста та реч преведена је као „визија“ у шеснаестом стиху. У шеснаестом стиху, визија Христа испунила је Данила жалашћу.

И гле, један као обличје синова човечјих дотаче се мојих усана; тада отворих уста своја, проговорих и рекох ономе који стајаше преда мном: Господару мој, од виђења ме спопадоше болови моји, и не остаде у мени снаге. Данило 10:16.

Јеврејска реч преведена као „жалости“ значи шарка, а „виђење“ Христовог појављивања које је Данило видео у том стиху начинило је прекрет на шарци. „Шарка“ у пророштву представља прекретницу.

„Iz istorije prošlosti treba izvući pouke; i pažnja se na njih skreće, da bi svi razumeli da Bog sada deluje po istim načelima po kojima je oduvek delovao. Njegova ruka vidi se u Njegovom delu i među narodima sada, isto onako kao što se vidi oduvek, otkako je jevanđelje prvi put objavljeno Adamu u Edemu.“

„Постоје раздобља која представљају прекретнице у историји народа и цркве. По Божјем промислу, када наступе те различите кризе, даје се светлост за то време. Ако се она прими, настаје духовни напредак; ако се одбаци, следе духовно назадовање и бродолом.“

Господ је у својој Речи открио напредујуће дело јеванђеља онако како се оно вршило у прошлости, и како ће се вршити у будућности, све до завршног сукоба, када ће сатанске силе учинити свој последњи чудесни покрет.“ Bible Echo, August 26, 1895.

Шеснаести стих представља прекретницу у историји коју Валтазар представља. То је прекретница и за републикански рог (нацију) и за протестантски рог (цркву). Он представља кризу, и представља тачку у којој се за ту историју даје посебна светлост. Прекретница за Данила наступила је када је Данило био „дотакнут“, по други пут од укупно три пута. Данило је био дотакнут три пута, а други пут када је био дотакнут био је прекретница за Данила, и та прекретница била је други од три пута када је Данило видео визију „mareh“.

И гле, неко као обличје синова човечјих дотаче моје усне; тада отворих уста своја и проговорих, и рекох ономе који стајаше преда мном: Господару мој, од виђења навалише на ме болови моји, и не задржах снаге. Данило 10:16.

Ускоро ћемо се позабавити са три додира. Први од четири пута када Данило употребљава реч „mareh“ било је његово сведочанство да је разумео виђење, а последња три навођења означавају његово искуство када је заиста видео појаву. Трећи пут када он означава виђење појаве јесте у осамнаестом стиху, где је дотакнут по трећи пут.

Тада дође опет и дотаче ме неко налик на човека, и окрепи ме. Данило 10:18.

При другом додиру, у шеснаестом стиху, што је друго указивање на виђење „марах“, његова снага нестаје; али при трећем додиру, његова снага бива обновљена. У стиховима десетом, шеснаестом и осамнаестом Данило бива дотакнут. У шестом стиху Данило види појаву Христа, а затим Гаврила, и у десетом стиху Гаврило први пут дотиче Данила.

Тада подигох очи своје и погледах, и гле, човек неки обучен у лан, коме бедра беху опасана чистим златом из Уфаза; и тело му беше као хрисолит, и лице му као муња, и очи му као огњене светиљке, и мишице његове и ноге његове као углачана бронза, и глас речи његових као глас мноштва. И ја, Данило, сам видех то виђење; а људи који беху са мном не видеше виђење; али велико дрхтање обузе их, те побегоше да се сакрију. И тако остадох сам, и видех то велико виђење, и не оста снаге у мени; јер се лепота моја у мени претвори у распадљивост, и не задржах снаге.

И чух глас његових речи; и кад чух глас његових речи, падох у дубок сан лицем ка земљи, и лице ми беше окренуто к земљи. И гле, рука ме се дотаче, која ме подиже на колена моја и на дланове руку мојих. И рече ми: Данило, мили човече, разуми речи које ти говорим, и усправи се, јер сам сада к теби послан. И кад ми изговори ту реч, стајаш дрхћући. Тада ми рече: Не бој се, Данило, јер од првога дана кад си управлио срце своје да разумеш и да се понизиш пред Богом својим, речи твоје бише услишене, и ја дођох ради речи твојих. Али кнез царства персијскога противљаше ми се двадесет и један дан; али, гле, Михаило, један од првих кнезова, дође да ми помогне; и ја остадох онде код царева персијских. А сада дођох да ти дам да разумеш шта ће снаћи народ твој у потоња времена; јер је виђење још за многе дане. Данило 10:5–14.

Затим у шеснаестом стиху, Данило бива дотакнут по други пут, када угледа виђење Христа.

И када ми изговори такве речи, окренух лице своје к земљи и онемех. И гле, неко као подобје синова човечјих дотаче се усана мојих; тада отворих уста своја, и проговорих, и рекох ономе који стајаше преда мној: Господару мој, од виђења навалише на ме болови моји, и не задржах снаге. Јер како би слуга овога господара мојега могао говорити с овим господарем мојим? јер мени одмах несташе снаге, нити оста даха у мени. Данило 10:15–17.

Затим је Данило дотакнут по трећи пут, при појави Гаврила, а не Христа.

Тада опет дође и дотаче ме се неко налик на човека, и укрепи ме, и рече: Не бој се, мили човече; мир теби; буди јак, да, буди јак. И кад ми проговори, ја се укрепах, и рекох: Нека говори господар мој, јер си ме укрепио. Тада рече: Знаш ли зашто дођох к теби? А сада ћу се вратити да се борим с кнезом персијским; и кад ја одем, гле, доћи ће кнез грчки. Али ћу ти показати што је записано у књизи истине; и нема никога који са мној стоји у овоме осим Михаила, кнеза нашега. Данило 10:18–21.

Данило је дотакнут три пута, и први и трећи пут дотакнут је од стране анђела Гаврила. Други пут када је дотакнут, то је од Христа. Данило је четири пута употребио исту јеврејску реч, али први од та четири пута, у првом стиху, изјавио је да је разумео „виђење“. Разумевање неке истине важно је, али није исто што и искусити ту истину, као што је он учинио она друга три пута.

Када су се завршили Данијелови дани жалости, дато му је искуство виђења, о коме је имао разумевање још пре него што су се дани његове жалости окончали. То искуство састоји се од три корака, представљена са три додир. Први и последњи додир извршио је Гаврило, а средњи додир Христос. Први и последњи додир били су прво и последње слово јеврејске азбуке. У том другом кораку, Данијел препознаје своје стање као стање побуњеног грешника у односу на свога Господа, те стога средњи додир представља побуну, како је представљена тринаестим словом јеврејске азбуке.

„Али Петар сада више није мислио ни на чамце ни на товар. Ово чудо, више од иједног другог којем је икада присуствовао, за њега је било откривење божанске силе. У Исусу је видео Онога који је сву природу држао под Својом влашћу. Присуство божанства открило му је његову сопствену несветост. Љубав према своме Учитељу, стид због сопственог неверовања, захвалност за Христово снисхођење, а изнад свега свест о својој нечистоти у присуству бескрајне чистоте, савладали су га. Док су његови другови обезбеђивали садржај мреже, Петар је пао пред ноге Спаситељеве, узвикујући: ‘Изиђи од мене; јер сам грешан човек, Господе.’”

„То је било исто присуство божанске светости које је учинило да пророк Данило падне као мртав пред анђелом Божјим. Он је рекао: ‘И не оста у мени снаге, и лепота моја претвори се у нагруд.’ Тако је и Исаија, када је угледао славу Господњу, узвикнуо: ‘Тешко мени! погибох; јер сам човек нечистих усана, и живим усред народа нечистих усана; јер Цара, Господа над војскама, видеше очи моје.’ Данило 10:8; Исаија 6:5. Човечанство, са својом слабошћу и грехом, било је доведено у супротност са савршенством божанства, и он је осетио да је сасвим недостојан и несвет. Тако је било

са свима којима је било дато да сагледају величину и величанство Бога.“

„Петар је узвикнуо: ‘Изађи од мене; јер сам грешан човек;’ ипак се прионуо уз ноге Исусове, осећајући да не може бити одвојен од Њега. Спаситељ је одговорио: ‘Не бој се; од сада ћеш ловити људе.’ Тек пошто је Исаија сагледао светост Божју и своју сопствену недостојност, било му је поверено божанско посланство. Тек пошто је Петар био доведен до самоодрицања и ослањања на божанску силу, примио је позив за своје дело за Христа.” Чежња векова, 246.

Визија „mareh“ јесте визија Христовог појављивања, али је анђео Гаврило представљен другим и четвртим путем када је Данило употребио ту реч. Први пут то је била изјава да је Валтазар разумео визију, али последња три пута представљају Данила како доживљава визију. Три пута када Данило доживљава визију, он је такође дотакнут.

Први пут га је Гаврил дотакао након што је видео појаву прослављеног Христа, и то искуство га је оставило „у дубоку сну на лицу мојему, с лицем мојим према земљи“. Виђење је произвело одвајање, јер они који беху с њим „не видеше виђење; али их обузе велико дрхтање, те побегоше да се сакрију“. У првом разочарању, Јеремија „сеђаше сам, због руке Божје“, а у Валтасару „не оста снаге“ „јер“ се његова „лепота у њему претвори у распадљивост, и“ он „не задржа снаге“.

Када га је Гаврило први пут дотакао, потом је поставио Данила на његова колена и дланове његових руку. Затим је заповедио Данилу да разуме речи које му је говорио и да устане, што је он и учинио, премда је дрхтао. Потом Гаврило даје Данилу преглед онога што се збило током двадесет и једног дана Даниловог жаловања. Он је указао да је, након што се двадесет и један дан борио са царевима Персије, Михаило сишао с неба да ступи у бој, а затим је Гаврило дошао да услиши Данилове молитве и да Данилу објасни „што ће задесити твој народ у потоње дане“. Када је Михаило сишао с неба, Гаврило је био послан да Данилу објасни последње дане.

Гаврилово објашњење било је дато Данилу на крају двадесет и једног дана жалости, што, у примени Откривења, глава једанаеста, ред по ред, представља време када је Језекиљу у тридесет седмој глави двапут заповеђено да пророкује мртвим костима, како би се два пророка подигла из својих гробова. То се збива када Михаило силази с неба и васкрсава Мојсијево тело, одбијајући притом да ступи у расправу са Сатаном у Посланици Јудиној. Данило ће још двапут бити дотакнут након што му је Гаврило дао преглед дана жалости.

Пошто је Гаврило завршио, Данило „оборивши лице к земљи, онеме“, а затим Сам Христос „дотаче“ Данилове „усне“; и тада Данило „отвори“ своја „уста, и проговорих, и рекох ономе који стајаше преда мном: Господару мој, од виђења ме обузеше жалости моје, и не задржах снаге. Јер како може слуга овога господара мојега говорити с овим господарем мојим? јер што се мене тиче, одмах не оста снаге у мени, нити ми дах оста у мени.“

Искуство виђења и разговора са Христом понижава Данила до праха. Био је нем, и такав би и остао да Христос није дотакао његове усне, као што су Исаијине усне биле дотакнуте

жаром са олтара.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Док је Исаија посматрао ово откривење славе и величанства свога Господа, обузео га је осећај Божје чистоте и светости. Како је оштар био контраст између неупоредивог савршенства његовог Творца и грешног живота оних који су, заједно с њим, дуго били убрајани међу изабрани народ Израела и Јуде! ‘Тешко мени!’ узвикнуо је; ‘јер пропадох; јер сам човек нечистих усана, и живим усред народа нечистих усана: јер очи моје видеше Цара, Господа над војскама.’ Стих 5. Стојећи, такорећи, у пуној светлости божанског присуства у унутрашњем светилишту, схватио је да би, када би био препуштен сопственој несавршености и недовољности, био потпуно неспособан да изврши мисију на коју је био позван. Али серафим беше послат да га ослободи његове тескобе и оспособи за његову велику мисију. Живи угаљ са жртвеника би положен на његове усне, уз речи: ‘Ево, ово се дотаче усана твојих; и безакоње твоје узме се, и грех твој очисти се.’ Тада се зачу глас Божји како говори: ‘Кога ћу послати, и ко ће ићи за Нас?’ а Исаија одговори: ‘Ево мене; пошаљи мене.’ Стихови 7, 8.“

„Небески посетилац заповедио је гласнику који је чекао: „Иди, и кажи том народу: Слушајте заиста, али не разумевајте; и гледајте заиста, али не увиђајте. Учини да срце овога народа отупи, и уши његове отежају, и затвори очи њихове; да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обрате се, и не исцеле се.“ Стихови 9, 10.

„Дужност пророка била је јасна; требало је да подигне свој глас у протесту против преовлађујућих зала. Али је стрепео да се прихвати тог дела без неког уверења наде. ‘Господе, докле?’ упитао је. Стих 11. Зар нико од Твога изабраног народа никада неће разумети и покајати се и бити исцељен?“

„Терет његове душе за заблудели Јудин народ није требало да буде ношен узалуд. Његова мисија није требало да буде сасвим бесплодна. Ипак, зла која су се умножавала током многих нараштаја нису се могла уклонити у његово време. Током целог свог живота морао је бити стрпљив, храбар учитељ — пророк наде као и пропасти. Божанска намера, коначно остварена, показаше пуни род његових настојања и труда свих Божјих верних весника. Остатак је требало да буде спасен. Да би се то могло остварити, поруке опомене и усрдног позива требало је упутити побуњеном народу, објавио је Господ: ‘Док градови не опусте, без становника, И куће не остану без људи, И земља не буде сасвим опустошена, И Господ не удаљи људе далеко, И нестане велико опустење усред земље.’ Стихови 11, 12.“

„Тешки судови који је требало да задесе непокајане — рат, изгнанство, угњетавање, губитак моћи и угледа међу народима — све је то требало да дође да би они који би у томе препознали руку увређенога Бога били наведени на покајање. Десет племена северног царства ускоро је требало да буде расејано међу народима, а њихови градови остављени опустошени; разорне војске непријатељских народа требало је да изнова и изнова прелазе преко њихове земље; чак је и Јерусалим најзад требало да падне, а Јуда

да буде одведена у ропство; ипак, Обећана земља није требало заувек да остане сасвим напуштена. Уверавање небеског посетиоца Исаји гласило је: „У њој ће бити десетак, И вратиће се, и биће опет потрошен: Као теревинт и као храст, У којима има стабла кад збаце лишће своје: Тако ће свето семе бити њено стабло.“ Стих 13.

„Ovo jemstvo o konačnom ispunjenju Božje namere ulilo je hrabrost u Isaijino srce. Šta onda ako se zemaljske sile svrstaju protiv Jude? Šta ako Gospodnji vesnik naiđe na protivljenje i otpor? Isaija je video Cara, Gospoda nad vojskama; čuo je pesmu serafima: „Puna je sva zemlja slave Njegove“; imao je obećanje da će poruke Jehove upućene odmetnutoj Judi biti praćene osvedočavajućom silom Duha Svetoga; i prorok je bio osnažen za delo koje je stajalo pred njim. Stih 3. Kroz svoju dugu i tegobnu misiju nosio je sa sobom sećanje na ovo viđenje. Šezdeset godina ili više stajao je pred sinovima Judinim kao prorok nade, postajući sve smelij i još smelij u svojim proročanstvima o budućem trijumfu crkve.“ Istorija proroka i careva, 307–310.